

mig med Hensyn til Fæstevæsenet. Han siger, den radikaleste Maade at afskaffe Misbruget paa er at afskaffe Fæstevæsenet. Det er rigtigt, men naar han er enig med mig deri, hvorfor vil han saa gaa hen og søge at gennemføre en Lov, hvorved han lægger et Baand paa det fri Kontraktforhold ogsaa for alle saadanne, som ikke ere Fæstere? Det ærede Medlem siger, at han vil have forbudt, at den jagtberettigede maa drive Jagten paa et Sted, som han har lejet ud til en anden, idet han vil have, at Brugerens absolut skal have Retten til Jagt, og siger udtrykkeligt, at dette maa ikke indskrænkes ved nogen Kontrakt. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem er Jæger, men hvis han ejer en Ejendom, som han vil bortforpagte, men har Lyst til at beholde Jagten paa sin Ejendom, saa skal det være forbudt, ikke at søge den bortforpagtet, men det skal være forbudt at gøre det paa den Maade, at han selv beholder Jagten. Det skal forbydes at forpagte en Ejendom ud med de Betingelser, at Ejeren beholder Jagten, det staar udtrykkeligt her, at Erstatningsansvaret ikke kan indskrænkes ved nogen Kontrakt, men det er jo dog en Selvfølge, at den Mand, der forpagter en Ejendom, hvorpaa der færdes Vildt, ved dette i Forvejen, før Kontrakten indgaas. Derimod er det en Selvfølge, at Jagten kan være en stor Gene, navnlig her paa Øerne, hvor Fæstevæsenet er udbredt, og hvor der fra gammel Tid har været givet Gods ejerne Ret til Jagten. Der kan jeg finde det berettiget at søge den begrænset, men dog saaledes, at enhver Fæster maa være berettiget til at indgaa paa en Fæstekontrakt, som han finder tjenlig for sig selv. Jeg fastholder, at man kan hjælpe paa det i de Egne, hvor der sker større Skade ved Vildtet, ved at rette paa § 7, ved at nægte Ret til Beskyttelse for alt det Vildt, som det i Virkeligheden er i høj Grad vanskeligt at frede sig imod. Det er, som sagt, Kronvildt og Daavildt og saa Skovduer, og, om man saa vil, Storke. Alle disse Sorter Vildt kan der være Rimelighed for at gøre Forandringer om i Fredningsbestemmelserne. Den ærede Ordfører har Uret, naar han saa stærkt beklagede sig over, at Godsejerne have Ret til at nedskyde Hunde og Katte. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Fugleverdenen, der er af den allerstørste Betydning for Landet, er stærkt udsat for Tilintetgørelse, vi vide alle sammen i hvor høj Grad de for Jordbrugerne nyttige Fugle ere blevne indskrænkede i den sidste Menneskealder i Antal,

og det skyldes vistnok væsentligst Katte, som tage Fuglere der og Unger saavel paa Jorden som i Træerne. Kattenes Antal er tiltaget ganske forfærdeligt her i Landet ved den udstrakte Bebyggelse med smaa Huslodder, og Følgen er en virkelig sørgelig og vistnok for Jordbruget skadelig Formindskelse af vor Fugleverden. Hundene gøre til Dels det samme som Kattene. Imidlertid ere Hundene ikke saa udsatte, som det ærede Medlem antager, thi hvis den jagtberettigede møder en Hund i en Skov eller paa Marken, hvor den ikke har noget at gøre, skal han først fløjte og se at faa fat i den og søge at opbringe den, og først, naar han har anvendt alle Overtalelsesmidler og andre Midler for at uskadeliggøre den, først da er han berettiget til at skyde den ned og kun paa sin egen Grund. Med Hensyn til Rævne, saa ved jeg ikke rigtig, hvori Godsejernes Skyld her skulde bestaa, maa ske deri, at de lagde Gift for Rævne. Jeg synes dog, det er temmelig berettiget, men jeg gør for Resten opmærksom paa, at Godsejerne kunne ikke lægge Gift for Rævne uden at indhente Samtykke fra Amsraadene, og det faa de kun paa begrænset Tid og under Hensyntagen til de Sikkerhedsforanstaltninger, som Amsraadet maatte anse for nødvendige, og som Loven ogsaa fastsætter. Men det er dog virkelig til Fordel netop for Fæsterne og for Brugerne, om man lægger Gift for Rævne, thi der kan dog ikke være Tvivl om, at Ræven gør overordentlig stor Skade netop paa de mindre Jordbrugerens Hønsebestand, i det mindste i Jylland lyder der stærke Klager over den Skade, der forarsages netop paa Hønsegaarde og paa Faar og Lam; der sætte altsaa Beboerne stor Pris paa, at Godsejerne gøre det mest mulige for at udrydde Rævne. Jeg tror, som sagt, ikke, at Tilstanden er saa forfærdelig, som det ærede Medlem vil give det Udseende af, undtagen paa de Steder, hvor Fæsterne godvillig gaa ind paa Fordringerne.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Anton Jensen*): Jeg er ikke bleven klogere af det, det ærede Medlem for Esbjerg (*Bluhme*) sagde om Afskaffelse af Kontraktforholdet. Dersom det virkelig er saaledes, at der skulde være noget i denne lille 3 Paragraffers Lov, som skulde være hindrende for det fri Kontraktforhold, have vi jo det samme forud i den bestaaende Lov... (*Bluhme*: Men det er jo den, man vil have forandret). Nej, vi ville ikke